

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σενιαριστός < σενιαρίζω.

Ὁ μὴ διηυθετημένος, ἀσυγύριστος ἔνθ' ἄν.: Καίκι ἀσενιάριστο Σαλαμ. Σενιάρισε τὸ φιστάνι σου ποῦ κρέμεται ἀσενιάριστο Θήρ. Ἀσ'νάρ'ῳ ῥ'ναῖκα Αἰτωλ.

ἀσένιο ἐπίρρ. Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 88 ἀσένιου Μεγίστ. Σάμ. σένιο Βιθυν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a segno*.

1) Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ ταιριάζει, ἐκεῖ ποῦ πρέπει Βιθυν. Θήρ. Μεγίστ.: Θὰ τὸ φέρω ἀσένιο Θήρ. Νὰ ῥθουν ἐκ τοῦ ἀσένιου Μεγίστ. Σένιο τοῦ ἤρθε τὸ ροῦχο Βιθυν. Στὴν ἐπιστροφή τῆς λείει τοῦ βασιλέα πῶς τὸν ἔφερα ἀσένιο Λιακάκι (ἐκ παραμυθ. Λιακάκι=λιγάκι) Θήρ. β) Ἐκ συμφώνου Κεφαλλ. Κύθηρ.: Τὰ ρολόγια μας δὲν πᾶν ἀσένιο Κεφαλλ. Ἐμεῖς πάδα πάμε ἀσένιο Κύθηρ. 2) Ἐν τάξει Κεφαλλ. Παξ. Σάμ. Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Τὸ ρολόι μου πᾶει ἀσένιο Κεφαλλ. Οὐ γιός τ'ς... μὲν καὶ διὰ τ'ν πααίφ' ῥ'ς τοῦν σπῖτ', τ'νὶ ρίχ'ν ἀπάν' ῥ'ς ἕνα κριββάτ' τ'νὶ πλακῶν' μὲ κατ' κριμμύδια, οἱ πέντ' ἔξι μέρις ἀσένιου ἢ γριὰ ῥ'ς τοῦν πουνάρ' (ἐκ παραμυθ.) Σάμ. Ἐχετε τίπουτε πράματα νὰ σᾶς κουβαλήσω γιὰ νὰ ῥ'μαστε ἀσένιο; ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν. || Φρ. Εἶμαι ἀσένιο (ἔχω σῶας τὰς φρένας) Κεφαλλ. Ἀσένιο κεφάλι αὐτόθι. Ἀνθρωπος ἀσένιο Παξ.

ἀσεντόνιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεντονιστός < σεντονιάζω.

Ὁ μὴ περιβεβλημένος μὲ σινδόνα, ἐπὶ κλινωσκεπασμάτων: Ἀσεντόνιαστη κουβέρτα. Ἀσεντόνιαστο πάπλωμα. Συνών. ἀκαπλάντιστος 1.

ἀσερβίριστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σερβριστός < σερβίρω.

Ὁ μήπω διανεμηθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ φαγητῶν: Σούππα ἀσερβίριστη. Τὸ φαεῖ εἶναι ἀσερβίριστο ἀκόμα. Συνών. ἀκένωτος.

ἀσεργιάνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσειργιάνιστος πολλαχ. ἀσειργιάνιστους Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) ἀσειργιάνιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεργιανιστός < σεργιανίζω.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιῆλθέ τις πρὸς θέαν ἢ εὐχαρίστησιν ἔνθ' ἄν.: Πῆγα ῥ'ς τὴν Πόλι καὶ δὲν ἄφησα μέρος γιὰ μέρος ἀσεργιάνιστο ἔνιαχ. Τό 'χου ἀσειργιάνιστον τοῦ χουράφ' (δὲν τὸ ἐτριγύρισα διὰ νὰ ἴδω ἂν ἔχη πάθει ζημίαν ἀπὸ ζῶα) Αἰτωλ. β) Ὁ διελθὼν χωρὶς περίπατον Πελοπν. (Μάν.): Ἀσειργιάνιστη πῆγε ἡ μέρα μου σήμερα. 2) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις δὲν περιῆλθέ τι Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.: Πρώτη φορὰ πῆγε ἡ μάνα του ῥ'ς τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἄφησε ἀσειργιάνιστη Κορινθ.

ἀσεφτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεφτός < σέφω.

Ὁ μὴ διαπεποτισμένος δι' ὕδατος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ, ἐπὶ ἀγρῶν: Ἀσεφτο χωράφι.

ἀσήκαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάκαστος Κάρπ. Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσήκαστος. Τὸ ἀσάκαστος Δωρ. τύπ. παρὰ τὸ σακάζω, δι' ὃ ἰδ. σηκάζω.

1) Ὁ μὴ ἀπογαλακτισθεὶς, ἐπὶ ἀμνῶν, ἐριφίων (κυρίως ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς εἰς μάνδραν, ὅπως ἀποχωρισθῇ τῆς μητρός του καὶ παύσῃ νὰ θηλάζῃ) Κρήτ. Συνών. ἀποκο-

ψιάρης. 2) Ὁ γαλακτοφόρος, ἐπὶ αἰγός, προβατίνας Κάρπ. Συνών. ἔγγαλος.

ἀσηκωσιὰ ἡ, ἔνιαχ. ἀσ'κωσὰ Σκῦρ. ἀδ'κουνδὰ Ἰμβρ.

Ἡ ἀδυναμία νὰ ἐγείρεται τῆς ἀπὸ τὴν θέσιν του ἔνθ' ἄν.: Ἀσ'κωσὰ νὰ κάμης! (ἀρὰ) Σκῦρ. Κάτσι, π' νὰ ῥ'ς ἀδ'κουνδὰ! (ἀρὰ) Ἰμβρ.

ἀσήκωτα ἐπίρρ. ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξολοθρ. 259 ΙΠολέμ. Κειμήλ. 115.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσήκωτος.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ σηκωθῇ, βαρέως ἔνθ' ἄν.: Μιὰ ἀπὸ τίς μαρτυρικὲς ἐλληνοπούλλες τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας μας, ὅπου ἐπάτησε ἀσήκωτα τὸ πόδι τοῦ Βουλγάρου, ὑπέστη καὶ αὐτὴ τὴν θλιβεράν τύχην τῶν περισσοτέρων συντρόφων τῆς ΑΤανάγρ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κι ὅσο ἀδειάζει καὶ ἀπομένει | μέσ' ῥ'ς τὰ στήθη μου ἀδειανή, τόσο ἀσήκωτα βαραίνει, | τόσο ἀγιάτρευτα πονεῖ ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν.

ἀσήκωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) ἀσήκωτες Σκῦρ. ἀσήκωτος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀσήκωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσήκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀδούκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. ἀσ'κωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνασήκωτος Μεγίστ. ἀνασήκωτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσήκωτος Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σηκωτός < σηκώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθῇ εὐκόλως, πολὺ βαρὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Τραπ.): Ἀσήκωτο κοφίνι - πανέρι - τσουβάλι. Τὸ παιδί πάχυνε πολὺ κ' ἔγινε ἀσήκωτο κοιν. Ἐγ'νε ἀσήκωτο γομάρι Σκῦρ. Ἀσήκωτον σακκὶ βόρ. ἰδιώμ. || Ἀσμ.

Ἐβάλαν τὸ εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἀσήκωτον μολύβιν Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν τὸ μολύβι ἀσήκωτα τὰ διὰ μου χέρια ἀπόγε ΙΠολέμ. Βασιλ. ἀνήλιαγ. 7. 2) Ὁ μὴ ἀρθεὶς ὑπὸ τινος κοιν.: Τὰ στρώματα εἶναι ἀσήκωτα. Τὸ τραπέζι εἶναι ἀσήκωτο κοιν. Τὴν ἔχω ἀσήκωτη τὴ σταφίδα ἀπὸ τ' ἀλώνι Πελοπν. (Παππούλ.) Πβ. ἀμέθαρτος 1. β) Ὁ μὴ ἀρθεὶς πρὸς ἐνταφιασμόν, ἀκήδευτος, ἀταφος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ὁ θάνατος ἀσήκωτος ἔν' (θάνατος=νεκρός) Κερασ. Ἀσήκωτη ἔχουνε ἀκόμη τὴ γραιὰ Λακων. 3) Ὁ μὴ ἐγερθεὶς αὐτὸς ἢ ὑπ' ἄλλου ἐκ τῆς κλίνης, ἀνέγερτος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἦταν ἀκόμη ἀσήκωτος διὰ πῆγα ῥ'ς τὸ σπῖτι του σύννηθ. Μὴν ἀφίνης τὸ κωπέλλι ἀσήκωτο τέθοια ὦρα Κρήτ. Ἀσ'κωτον ἀφήκεν τὸ μωρὸν ἀπὸ τὸ κρεβάτιν Τραπ. β) Ὁ μὴ ἐγειρόμενος ἢ ἐγερθεὶς ἐκ τῆς κλίνης ἐνεκα νόσου, κλινῆρης, κατάκοιτος πολλαχ.: Εἶναι ἀσήκωτος ἀκόμα πολλαχ. Ἐγ' δέκα μέρις ἀδούκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ) Ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐγερθῇ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀσήκωτον κρεβάτιν ἔπρεσεν Κερασ. || Ἀσμ.

Ἐμπα καί, μάνα, στρώσὸ με θανατικὸν κρεβάτιν, θανατικὸν καὶ ἀσήκωτον, σηκωμονὴν ντὸ 'κ' ἔδει

Κερασ. Τραπ. δ) Ὁ μὴ ἐγερθεὶς ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν κλινὴν του, ὁ μὴ κατακλιθεὶς Κύθηρ.: Ἀσήκωτο εἶν' ἀκόμα τὸ παιδί σου. 4) Οὐς, ἡ θέσις ἢ ἡ κατάστασις ἐξ ἧς δὲν δύναται τις νὰ ἐγερθῇ, μάλιστα ἐπὶ ἀρῶν Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Πόντ. (Σάντ.) Σκῦρ. κ.ά.: Σήκω ἀποτὰ καὶ μὴν ἔκαττες ῥ'ς τὸν ἀσήκωτο Κρήτ. Τὸν ἀσήκωτο νὰ ῥ'χης! (ἀρὰ) Θήρ. Κάτσι τὸν ἀσήκωτο! (ἀρὰ) Κύθηρ. Πέσε π' νὰ κάμ'ς τ' ἀσήκωτο! (ἀρὰ) Σκῦρ. Σ' σὸν ἀσ'κωτον ἐρροῦξεν (ἔπεσε

